

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 166/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti METALCOM Čadca, s. r. o., Horelica 116, Čadca, IČO 31730159, zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Mozolíkovou, Palárikova 1449, Čadca, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 z 30. júla 2019, ako aj porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti METALCOM Čadca, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti METALCOM Čadca, s. r. o., Horelica 116, Čadca, IČO 31730159 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 z 30. júla 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“), ako aj porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Colného úradu Žilina (ďalej len „colný úrad“) z 11. januára 2016 bol sťažovateľke ako povinnej – dlžníčke oznámený colný dlh vo výške 107 918,31 €, ktorý mal vzniknúť pri dovoze špecifikovaného tovaru. Sťažovateľke zároveň colný úrad uložil povinnosť túto sumu zaplatiť do 10 dní od oznámenia výšky colného dlhu. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím z 28. apríla 2016 tak, že odvolanie zamietlo a rozhodnutie colného úradu potvrdilo.

3. Sťažovateľka sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správnu žalobou podanou krajskému súdu. Krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 20 S 87/2016 zo 16. mája 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým správnu žalobu sťažovateľky zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú

sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 30. júla 2019 tak, že kasačnú sťažnosť zamietol.

4. Podľa sťažovateľky sa krajský súd a ani najvyšší súd dostatočne nevysporiadali s podstatnými námietkami v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti. Sťažovateľka v prvom rade poukazuje na argumentáciu v kasačnej sťažnosti, v ktorej namietala, že jej nebola doručená záverečná správa Európskeho úradu pre boj proti podvodom [OLAF (ďalej len „OLAF“)], ktorá tvorila podklad rozhodnutia colného úradu. Uvedená skutočnosť bola dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu – vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 20 S 128/2015. Sťažovateľka žiadala o doručenie autentickej a podpísanej správy OLAF upravenej tak, aby obsahovala údaje týkajúce sa sťažovateľky, a nie iných subjektov. To, že túto skutočnosť nenamietala v odvolaní, je bez právneho významu, keďže odvolací správny orgán má povinnosť preskúmať rozhodnutie prvostupňového orgánu v celom rozsahu [§ 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov]. Výňatok (rešerš) správy vytvorený správnym orgánom nemôže slúžiť ako dôkaz a ako podklad pre rozhodnutie.

5. Sťažovateľka argumentovala aj tým, že k úprave tovaru môže dôjsť aj bez zmeny hmotnosti tovaru. V tomto smere sťažovateľka namieta právny záver krajského súdu, ktorý tento argument považoval za hypotetický a nedôvodný. Podľa sťažovateľky z uvedeného dôvodu neobstoja závery uvedené v správe OLAF, keďže tieto sú založené na tom, že k úprave tovaru nedošlo, pretože vážené kontajnery mali rovnakú hmotnosť na vstupe aj na výstupe. Sťažovateľka uvádza, že existuje taká úprava tovaru, ktorá nemá vplyv na hmotnosť, preto jej námietky neboli hypotetické a neobstoja ani zistenia zo správy OLAF.

6. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že krajský súd vychádzal z administratívneho spisu, v ktorom neboli žurnalizované jednotlivé strany, nebol zviazaný a neobsahoval spisový prehľad. Pri takejto úprave spisu bolo možné doň vkladať alebo z neho vyberať strany, resp. dokumenty. Rozhodnutia správnych orgánov mali byť zrušené ako nepreskúmateľné.

7. Sťažovateľka uvádza, že v kasačnej sťažnosti odkazovala na svoje podania v správnom konaní pred správnymi orgánmi a neodkazovala na svoje podania pred krajským súdom, preto nešlo o neprípustný postup podľa § 440 ods. 2 druhej vety zákona č. 160/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

8. Právny záver, ktorý prijal najvyšší súd v súvislosti s prelomením základnej trojročnej lehoty na oznámenie colného dlhu v zmysle čl. 221 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (ďalej len „Colný kódex“), považuje sťažovateľka za arbitrárny a je v priamom rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je vyjadrený aj v inštitútoch premlčania a preklúzie súkromnoprávneho alebo verejnoprávneho nároku. Tým, že najvyšší súd prijal záver, že *„správny orgán si podľa vlastného uváženia (ľubovôle) môže určiť, že konanie, z ktorého vznikol colný dlh, by mohlo byť trestným činom, v podstate znegoval inštitút preklúzie v článku 221 Colného kódexu spoločenstva... a systematicku tohto ustanovenia, ktorá spočíva v zavedení základnej prekluzívnej trojročnej lehoty a rozšírenej neobmedzenej lehoty len pre určitý špecifický prípad, ktorý však musí mať jasné hranice a limity. Výklad prijatý kasačným súdom je tak neakceptovateľne extenzívny, že umožňuje správnemu orgánu bez akýchkoľvek pravidiel a limitov vždy konštatovať, že dané konanie, z ktorého vznikol colný dlh by mohlo byť trestným činom; takýto výklad je v právnom štáte ústavne nekonformný a nemôže obstať.*

... Táto kasačným súdom garantovaná svojvôľa bez pravidiel a limitov umožňuje správnemu orgánu pri každom nestihnutí trojročnej lehoty na oznámenie colného dlhu, určiť si bez akýchkoľvek pravidiel a limitov, že každé porušenie colných predpisov je/by mohlo byť trestným činom.“

9. Podľa sťažovateľky inštitúty preklúzie a premlčania zakladajú právnu istotu v právnych vzťahoch, a preto ak do *„takéhoto stavu právnej istoty môže zasahovať správny orgán podľa vlastného uváženia a bez akýchkoľvek pravidiel a limitov, ide o ústavne nekonformný a neudržateľný výklad spôsobujúci popretie inštitútu preklúzie a tým znegovanie princípu právnej istoty.“*. V tomto kontexte sťažovateľka *„poukazuje na Rozsudok Nejvyššího správního soudu 5 Afš 99/2007-73 zo dňa 29. 10. 2008, z ktorého*

vyplýva, že aplikácia ustanovení o prelomení prekluzívnej lehoty je viazaná na skutočnosť, o ktorej ako o predbežnej otázke môže rozhodnúť len príslušný všeobecný súd a nie správny orgán. Pokiaľ colný orgán aplikoval vyššie uvedený článok colného kódexu (čl. 221 ods. 3, 4) z dôvodu začatia trestného stíhania, pričom nepočkal do právoplatnosti rozhodnutia, zaťažil svoje konanie vadou, pre ktoré je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, s čím sa Nejvyšší správní soud plne stotožnil. Takýto výklad prijatý Nejvyšším správním soudem ČR je ústavne konformný a v súlade s princípom právnej istoty.“.

10. Najvyšší súd podľa sťažovateľky nekriticky prijal výklad žalovaného, podľa ktorého „na splnenie podmienky na použitie neobmedzenej lehoty postačuje všeobecná subsumovateľnosť všeobecného konania, z ktorého mal vzniknúť colný dlh pod všeobecné znaky niektorej skutkovej podstaty v osobitnej časti Trestného zákona.“.

11. Sťažovateľka namieta aj porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a nedôvodné prieťahy v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom „od podania správnej žaloby po doručenie rozsudku kasačného súdu o kasačnej sťažnosti, ktoré boli neúmerne dlhé a nie je daná žiadna objektívna skutočnosť, ktorá by ospravedlňovala dĺžku konania pred správnym súdom a pred kasačným súdom.“.

12. Sťažovateľka poukazuje na čl. 221 ods. 3 a 4 Colného kódexu a obsiahlo podáva vlastný výklad týchto ustanovení. Podľa sťažovateľky je neprípustné obchádzať účel právnej normy a zneužívať ju na úkor účastníka konania, poukazuje pritom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 2/2010 z 31. marca 2011. Najvyšší súd „neústavne odobril ešte viac ľubovôle v prospech colného orgánu na označenie porušenia colných predpisov ako trestne stíhateľného skutku, ak by náhodou nestíhal oznámiť clo v základnej lehote. Kasačný súd akosi však pozabudol vymedziť limity ľubovôle colného orgánu na automatické označenie porušenia colných predpisov za trestný čin.“.

Aby mohlo byť spravodlivo dorubené clo aj po základnej trojročnej prekluzívnej lehote, musí byť vylúčená možnosť, že OČTK účelovo začali trestné stíhanie, aby správny orgán mohol dorubiť clo aj po uplynutí trojročnej lehoty. V prípade, že by sa preukázalo, že trestné konanie bolo začaté nedôvodne, lebo nič nenasvedčuje, že k porušeniu colných

predpisov došlo úmyselne zo strany určitej osoby s cieľom získať prospech, tak by v súlade so všetkými pravidlami formálnej i právnej logiky nemohlo byť konštatované, že bola naplnená hypotéza právnej normy, teda predpoklad aplikácie článku 221 ods. 4 Colného kódexu...“.

13. Colný dlh mal vzniknúť nesprávnou deklaráciou tovaru dovozcom – sťažovateľkou. Trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 254 Trestného zákona a súvisiace nemožno spáchať z nedbanlivosti. Sťažovateľka sa domnieva, že ona ako dovozca by nemohla niesť zodpovednosť ani z nedbanlivosti, keďže nič nezanedbala a nemožno jej nič pričítať na ťarchu. Anglické znenie čl. 221 ods. 4 Colného kódexu *«jasne naznačuje, že musia byť preukázané konkrétne skutočnosti oprávňujúce označiť skutok, ktorého výsledkom je colný dlh, za trestný čin. Formálne začaté trestné stíhanie bez akýchkoľvek dôkazov, že sa vôbec trestný čin stal, alebo určenie iba colným orgánom, ako dokonca extenzívne dovolil kasačný súd, je nedostatočné pre uplatnenie čl. 221 ods. 4 Colného kódexu...»*

... Je protiústavné, ak kasačný súd svojím výkladom v podstate pripustil stav, že neexistuje žiadna možnosť kontroly ani obrany proti „vytvoreniu trestne stíhateľného skutku“ začatím trestného konania uznesením vyšetrovateľa alebo svojvoľným určením colného orgánu, hoci je napr. nepochybné, že podľa § 215 ods. 1 Tr. por. prokurátor (pri trestnom stíhaní len „vo veci“ i policajt) zastaví trestné stíhanie, ak je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie alebo ak nie je skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.».

14. Na základe tejto argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... vyslovil

- porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy...

- porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces (spravodlivé súdne konanie) podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru...

*- práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru...
Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Sžfk/93/2017 zo dňa 30. 07. 2018...*

... zrušil Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Sžfk/93/2017 zo dňa 30. 07. 2018... i Rozsudok Krajského súdu v Žiline 20 S/87/2016 zo dňa 16. 05. 2017 a vec vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

... uložil porušovateľovi povinnosť zaplatiť náhradu trov konania pred ústavným súdom sťažovateľke vo výške 346,26 EUR na účet právnej zástupkyne sťažovateľky... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu... “

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

20. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Uvedené právne závery možno primerane aplikovať aj na rozhodnutia súdov v systéme správneho súdnictva podľa

ustanovení Správneho súdneho poriadku. Vychádzajúc z uvedeného, pre posúdenie ústavnej udržateľnosti záverov najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku z 30. júla 2018 sa ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil aj s rozsudkom krajského súdu zo 16. mája 2017, ktorým tento zamietol správnu žalobu sťažovateľky.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K vymedzeniu predmetu konania

23. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

24. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že

tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07, II. ÚS 96/2015, II. ÚS 80/2019). Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom teda je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, t. j. takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

25. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva „na spravodlivý proces (spravodlivé súdne konanie)“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Sžfk/93/2017 zo dňa 30. 07. 2018“. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu z „30. 07. 2018“ a rozsudok krajského súdu zo 16. mája 2017.

26. V záhlaví ústavnej sťažnosti označuje sťažovateľka ako porušovateľov najvyšší súd a krajský súd. V odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote „v konaní pred správny súdom a kasačným súdom od podania správnej žaloby po doručenie rozsudku kasačného súdu o kasačnej sťažnosti.“.

27. Sťažovateľka k ústavnej sťažnosti priložila ako prílohu kópiu písomného vyhotovenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžfk 93/2017, ktorý má ako dátum rozhodnutia uvedený dátum „30. júla 2018“. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 rozhodol rozsudkom 30. júla 2019. Ústavný súd dospel k záveru, že správne označenie dátumu vydania napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je 30. júl 2019, uvedenie roku „2018“ v dátume vydania rozsudku je potrebné považovať za chybu v písaní, resp. inú zrejmu nesprávnosť.

28. Vo svojej judikatúre ústavný súd stabilne konštatuje, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011). Uvedené pravidlo nevyklučuje, aby text uvedený mimo petitu ústavnej sťažnosti bol použitý ako interpretačná pomôcka na zistenie obsahu nejednoznačne vyjadreného petitu ústavnej sťažnosti.

29. Vychádzajúc zo znenia petitu, s prihliadnutím na odôvodnenie ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 z 30. júla 2019 a porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 30. júla 2019

30. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že výklad ustanovení Colného kódexu ako prameňa práva Európskej únie môže realizovať Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). V tomto smere poukázal na výklad pojmu „trestne stíhateľný skutok“, resp. jeho slovenského ekvivalentu „skutok, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde“, z čl. 221 ods. 3 Colného kódexu v rozsudku Súdneho dvora zo 16. júla 2009 vo veci Snauwaert a spol. v spojených veciach C-124/08 a C-125/08 k otázke nutnosti začatia trestného konania a k potrebe zistenia výsledku takto začatého konania a tiež zistenia, či dlžník cla má byť aj páchatelom, resp. podozrivým zo spáchania trestného činu. Z predmetného rozsudku Súdneho dvora (v zmysle citácie uvedenej v napadnutom rozsudku, pozn.) vyplýva, že *«pod výrazom „trestne stíhateľný skutok“, ktorý je uvedený v článku 221 ods. 3 colného kódexu, sa chápe každý skutok, ktorý podľa*

právneho poriadku členského štátu, ktorého príslušné orgány chcú dodatočne vybrať clo, môže byť kvalifikovaný ako trestný čin v zmysle vnútroštátneho trestného práva...

26. Súdny dvor mal príležitosť upresniť, že kvalifikácia „trestne stíhateľného skutku“ colnými orgánmi nepredstavuje konštatovanie, že skutočne došlo k porušeniu trestného práva. Uvedená kvalifikácia sa vykonáva iba v rámci a na účely správneho konania, ktorého jediným cieľom je umožniť uvedeným orgánom napraviť nesprávny alebo nedostatočný výber dovozného alebo vývozného cla...

... Preto tak zo znenia, ako aj zo systému článku 221 colného kódexu vyplýva, že suma cla môže byť oznámená dlžníkovi po uplynutí trojročnej lehoty, keď v dôsledku trestne stíhateľného skutku colné orgány nemohli určiť presnú sumu cla splatnú podľa zákona, aj keď uvedený dlžník nie je páchatel'om tohto skutku...».

31. Najvyšší súd poukázal na ďalšiu judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej „Súdny dvor ďalej potvrdzoval svoje výkladové zistenia, že čl. 221 ods. 4 Colného kódexu predstavuje výnimku z pravidla premlčania a táto výnimka nevyžaduje naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ale iba skutok, ktorý bol v čase jeho spáchania trestne stíhateľný (rozsudok Súdneho dvora zo 17. júna 2010, sp. zn. C-75/09 vo veci AGRA)“. Obdobne citoval právne závery Súdneho dvora z rozsudku vo veci C-522/16 z 19. októbra 2017, podľa ktorých „je potrebné konštatovať, že v situáciách, keď sa uplatní článok 201 colného kódexu, je možné neprihliadnuť na lehotu troch rokov na oznámenie v zmysle článku 221 ods. 3 colného kódexu, ak bol dotknutý tovar protiprávne uvedený do voľného obehu v dôsledku vystavenia colného prehlásenia založeného na nepravdivých údajoch a táto okolnosť predstavuje trestne stíhateľný skutok.“.

32. Vychádzajúc z rozsudkov Súdneho dvora, najvyšší súd uviedol:

«44. Práve slovné spojenie „ak bol dotknutý tovar protiprávne uvedený do voľného obehu v dôsledku vystavenia colného prehlásenia založeného na nepravdivých údajoch a táto okolnosť predstavuje trestne stíhateľný skutok“ (viď marg. bod 61 vyššie citovaného rozsudku) jednoznačne potvrdzuje závery colného úradu, že je oprávnený sám posúdiť, či skutok subjektu v colnom konaní majúci základ v protiprávnom uvedení tovaru do voľného obehu alebo iného colného režimu predstavuje trestne stíhateľný skutok, a to bez ohľadu, či

osoba zodpovedná za tento skutok bola aj uznaná trestným súdom vinnou zo spáchania takéhoto skutku. V tejto súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť, že trestná stíhatelnosť skutku bola potvrdená listom Kriminálneho úradu finančnej správy (vid' bod č. 8).

45. Preto kasačný súd nemôže súhlasiť ani s námietkou sťažovateľa (v správnom konaní), že malo dôjsť minimálne k prerušeniu správneho konania do skončenia trestného konania. V súvislosti s uvedeným rovnako irelevantne vyznieva ďalší sťažnostný bod, že colný úrad nedostatočne a neúplne zistil skutočný stav veci, keďže nemal pripojený trestný spis. Ako už naznačil kasačný súd, trestné stíhanie, resp. trestné konanie a jeho vývoj na záver colného úradu, že ide o trestne stíhatelný skutok, nemá vplyv. Preto ani zistenia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sú zachytené v trestnom spise nemajú zásadný vplyv na rozhodovania colného úradu o aplikácii čl. 221 ods. 4 colného kódexu.

46. Navyše pre kasačný súd s prihliadnutím na ust. § 85 ods. 1 zákona č. 199/2004 Z. z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva aj z ust. § 40 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), že pre colný úrad zákonodarca nekladie žiadne prekážky v procese zvažovania, či skutočnosti zistené v colnom konaní nasvedčujú tomu, že ide trestne stíhatelný skutok. Aj v tomto prípade platí, že colný orgán sa nevyslovuje, že týmto skutkom bol alebo mohol byť spáchaný trestný čin.

47. Čo sa týka možnosti sťažovateľa namietať prípadné účelové vedenie trestného konania alebo či je vec trestného stíhania dostatočne odôvodnená, toto kasačný súd nemôže hodnotiť, nakoľko uvedené spadá do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní, preto kasačný súd vyhodnotil tento dôvod kasačnej sťažnosti ako irelevantný.»

33. Krajský súd v rozsudku zo 16. mája 2017 poukázal na čl. 221 ods. 4 Colného kódexu, podľa ktorého „ak je colný dlh výsledkom skutku, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde, jeho výška sa môže na základe podmienok uvedených v platných ustanoveniach oznámiť dlžníkovi aj po ukončení trojročného obdobia uvedeného v odseku 3. Z uvedenej správy teda vyplýva, že priamo aplikovateľné ust. čl. 221 ods. 4 Colného kódexu umožnilo vnútroštátnej právnej úprave predĺžiť lehotu na oznámenie colného dlhu dlžníkovi v prípade, ak colný dlh vznikol v súvislosti s konaním, ktoré v čase jeho uskutočnenia malo znaky trestného činu. Na území Slovenskej republiky v čase vydania napadnutých rozhodnutí bolo možné takto oznámiť dlžníkovi sumu colného dlhu najneskôr

v lehote 10 rokov odo dňa jeho vzniku. Nevyhnutné na aplikáciu týchto ustanovení európskeho a slovenského práva však bolo preukázanie, že colný dlh vznikol v súvislosti s konaním, ktoré v čase jeho uskutočnenia malo znaky trestného činu. Uvedené mal prvostupňový správny orgán preukázané oznámením Kriminálneho úradu finančnej správy Bratislava zo dňa 27. 11. 2014, ktoré mu bolo doručené v ten istý deň, podľa ktorého ho ako oznamovateľa v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku Kriminálny úrad finančnej správy upovedomil o tom, že vyšetrovateľom finančnej správy, pobočka Kriminálneho úradu finančnej správy STRED Žilina bolo začaté dňa 26. 11. 2014 trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku podľa § 352 ods. 1, ods. 5 a ods. 7 Trestného zákona v súbehu s pokračujúcim zločinom podľa § 254 ods. 2, ods. 5 písm. a) Trestného zákona v súbehu s pokračujúcim zločinom podľa § 276 ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona. Uvedené trestné stíhanie bolo začaté na základe oznámenia prvostupňového správneho orgánu zo dňa 21. 10. 2014. Toto oznámenie sa nachádza v správnom spise a vyplýva z neho opis skutku, z ktorého sú zistiteľné skutočnosti: neznámy páchatel' u právnickej osoby METALCOM Čadca, s. r. o., ako aj to, že pri colných vyhláseniach evidenčných čísel, ktoré boli presne špecifikované, bolo preukázané, že colné predpisy boli uplatnené na základe nesprávnych alebo neúplných údajov, v dôsledku čoho bola do účtovnej evidencie zapísaná nižšie ako dlžná suma dovozná platba, a to v zmysle výsledkov šetrenia Európskeho úradu boja proti podvodom OLAF uvedených v Záverečnej správe. Prílohou k tomuto oznámeniu bola záverečná správa THOR FINAL REPORT zo dňa 05. 06. 2014, overené kópie colných vyhlásení a ďalšie doklady. Prvostupňový správny orgán teda mal preukázané splnenie podmienky vyžadovanej čl. 221 ods. 4 Colného kódexu a § 53 ods. 3 Colného zákona na aplikáciu týchto ustanovení, teda na predĺženie lehoty na oznámenie colného dlhu do 10 rokov odo dňa jeho vzniku.“.

34. Krajský súd poukázal na to, že pre aplikáciu citovaných ustanovení bolo potrebné len zistenie o začatí trestného stíhania, preto nebolo relevantné prerušiť konanie do skončenia trestného konania, prípadne predložiť trestný spis. Krajský súd sa tiež zaoberal rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 5 Afs 99/2007 a uviedol, že z uvedeného rozsudku nevyplývajú tie právne závery, ktoré uviedla sťažovateľka. Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom sťažovateľky, podľa ktorého pre aplikáciu

čl. 221 ods. 4 Colného kódexu musí prebiehať konanie o trestnom skutku na súde. Podľa uvedeného ustanovenia *«musí byť takéto konanie stíhateľné v trestnom konaní na súde, tzn. že môže prebiehať aj skoršie štádium tohto konania, teda aj prípravné konanie. Nevyžaduje sa podľa tejto právnej úpravy, aby už prebiehalo konanie o obžalobe pred súdom.*

... Ďalšie námietky žalobcu sú hypotetické, najmä čo sa týka námietky, že by vždy, ak by došlo k uplynutiu trojročnej lehoty, orgány činné v trestnom konaní „pomáhali“ colným orgánom tak, že by začínali trestné stíhanie vo veci len preto, aby bola „zachránená“ lehota...».

35. K námietke týkajúcej sa nemožnosti oboznámiť sa so záverečnou správou OLAF krajský súd poukázal na to, že záverečná správa v anglickom jazyku a jej preklad v slovenskom jazyku boli súčasťou správneho spisu. Sťažovateľke nič nebránilo v tom, aby v priebehu správneho konania nahliadla do správneho spisu, t. j. aj do originálu záverečnej správy, možnosť nahliadnuť do správneho spisu však nevyužila. Krajský súd ďalej uvádza: *„Pokiaľ však žalobca vyžadoval fotokópiu tejto listiny, v tejto situácii už správny orgán musel urobiť konkrétne opatrenia v zmysle čl. 10 ods. 1, 2 nariadenia č. 883/2013 a § 23 ods. 3 Správneho poriadku na utajenie určitých skutočností. Preto ako prílohu k oznámeniu o začatí konania zo dňa 18. 11. 2015 predložil všetky skutkové zistenia týkajúce sa žalobcu zo Záverečnej správy OLAF. Pokiaľ žalobca mal pochybnosti, že by takto zaslané informácie colným úradom neboli v súlade s obsahom tejto správy, nič mu nebránilo skonfrontovať obsah so samotnou správou, čo neurobil. Súd ďalej zdôrazňuje, že účastník konania následne v celom správnom konaní vrátane odvolacieho konania už nežiadal predloženie originálu alebo overeného prekladu tejto správy, ani v odvolaní vôbec nenamietal túto skutočnosť a ako s podkladom narábal s prílohou k oznámeniu, ktorá bola zo správy vytvorená. Až v žalobe spochybnil obsah tejto správy, ktorú skutočnosť súd považuje len za účelové namietanie obsahu tejto správy. Pritom keďže súčasťou správneho spisu bola záverečná správa v origináli aj v preklade v slovenskom jazyku, je zistiteľné, či obsah údajov, ktoré predložil colný úrad žalobcovi, bol zhodný s originálom. Súd konštatuje, že táto príloha vychádza z obsahu originálu správy v anglickej aj v slovenskej verzii v celom rozsahu.“*

36. Krajský súd tiež poukázal na to, že sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu colného úradu nenamietala to, že jej boli upreté procesné práva, že nemala možnosť sa oboznámiť so záverečnou správou OLAF, obdobne v správnom konaní nenamietala, že správne orgány pripísali záverečnej správe OLAF väčšiu dôkaznú silu ako iným dôkazom. Krajský súd konštatoval, že neobstojí tvrdenie, že sťažovateľka predložila dôkazy, ktoré vyvracajú závery zo správy OLAF, a uviedol: *«Žalobca v žalobe takéto dôkazy nešpecifikuje, uvádza len jednoduché tvrdenie, že k úprave tovaru môže dôjsť aj mechanickou úpravou bez vplyvu na hmotnosť tovaru, čo je tvrdenie, ktoré bez ďalšieho nemá žiadnu preukaznú hodnotu. Naopak, toto tvrdenie je len hypotetické, pretože žalobca sám uvádza, že k úprave tovaru „dôjsť môže“, tzn. že nie je zrejmé, či v danom prípade k takejto úprave bez vplyvu na hmotnosť tovaru v skutočnosti aj došlo.*

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že je v plnom rozsahu nedôvodná námietka, že žalobca sa nemohol oboznámiť s obsahom záverečnej správy OLAF (originálom alebo overeným a predloženým prekladom). Pokiaľ účastník správu požadoval, teda vlastne žiadal kópiu spisu v zmysle § 23 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán túto žiadosť vybavil tak, že vyhotovil výpis zo spisu s rovnakým obsahom, ako mala konečná správa, čím žalobcu neukrátil o žiadne jeho procesné právo, ktoré by mu zo zákona vyplývalo. Kontrolné zistenia vyplývajúce zo správy OLAF účastník v ďalšom správnom konaní nenamietal a z týchto záverov vychádzal. Takýto procesný postup správnych orgánov teda nemohol mať za následok nesprávne alebo nezákonné rozhodnutie vo veci. V tejto súdenej veci bolo riadne preukázané, že podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia záverečná správa OLAF bola súčasťou správneho spisu. Preto bolo možné posúdiť, či rešerš z tejto správy nazvaný ako Kontrolné zistenia vyplývajúce z vyšetrovania Európskeho úradu boja proti podvodom OLAF, vychádza z jej obsahu, a teda či žalobcovi boli poskytnuté správne informácie poskytnutím tohto výpisu z nej. Keďže táto skutočnosť bola preukázaná, je potrebné urobiť záver, že kontrolné zistenia, ako príloha oznámenia o začatí správneho konania, vychádzali z obsahu komplexnej záverečnej správy...»

37. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 16. mája 2017 dospel k záveru, že právne závery najvyššieho súdu a krajského súdu sú logické, rešpektujú účel vo veci aplikovaných

právných noriem – predovšetkým príslušných ustanovení Colného kódexu a zákona č. 199/2004 Z. z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Colný zákon“). Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 16. mája 2017 je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť (resp. ktorým krajský súd zamietol správnu žalobu), preto právne závery najvyššieho súdu a krajského súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú tak ústavne akceptovateľné.

38. Ústavný súd konštatuje, že konajúce súdy sa vysporiadali s námietkami sťažovateľky o sprístupnení záverečnej správy OLAF a uviedli, že táto správa bola v anglickom a slovenskom jazyku založená do správneho spisu a sťažovateľka mala možnosť nahliadnuť do spisu a v rámci toho aj do predmetnej správy, a to aj pre účely porovnania, či výpis (rešerš) vyhotovený na základe záverečnej správy OLAF obsahujúci údaje týkajúce sa výlučne sťažovateľky je s touto záverečnou správou zhodný. Obdobne konajúce súdy poukázali na to, že viaceré námietky (napr. o hodnovernosti záverov vyplývajúcich zo záverečnej správy) nenamietala v správnom konaní, ale až v súdnom konaní. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľka len hypoteticky uvádzala možnosť spracovania tovaru bez vplyvu na jeho hmotnosť. Ústavný súd sa domnieva, že v uvedených okolnostiach bolo primerané očakávať od sťažovateľky konkrétnejšie vymedzenie jej námietky napr. označením a popísaním technologického postupu, ktorým dochádza k úprave tovaru, s dôkazom, že ide o takú úpravu, ktorá nemá vplyv na jeho hmotnosť a pod. Sťažovateľka takýmto alebo obdobným spôsobom nespresnila svoju námietku, preto záver krajského súdu o tom, že takáto námietka je hypotetická, nie je arbitrárny. Výklad čl. 221 ods. 3 a 4 Colného kódexu konajúce súdy podporili judikatúrou Súdneho dvora. Právny záver týkajúci sa oznámenia colného dlhu po uplynutí lehoty troch rokov v zmysle čl. 221 ods. 3 Colného kódexu v prípade, ak je colný dlh výsledkom skutku, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde (trestne stíhateľného skutku), ktorý prijali konajúce súdy, nie je v rozpore s výkladom týchto ustanovení, ktorý vyplýva z citovaných rozhodnutí Súdneho dvora a s § 53 ods. 3 Colného zákona účinného v čase vydania rozhodnutí správnych orgánov. Po oboznámení sa s rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 5 Afs 99/2007, ústavný súd konštatuje, že obstojí právny záver

konajúcich súdov, podľa ktorého z predmetného rozsudku nevyplýva ten záver, ktorý uvádza sťažovateľka, t. j. že pre možnosť oznámenia colného dlhu po uplynutí trojročnej lehoty je potrebné vychádzať až z rozhodnutia súdu v trestnom konaní. Obdobne konajúce súdy konštatovali, že záver o trestnej stíhateľnosti skutku vyplynul z oznámenia Kriminálneho úradu finančnej správy Bratislava z 27. novembra 2014, a nie z vlastnej úvahy správnych orgánov.

39. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

40. Sťažovateľka namieta porušenie práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote a nedôvodné prieťahy „*v konaní pred správnym súdom a kasačným súdom od podania správnej žaloby po doručenie rozsudku kasačného súdu o kasačnej sťažnosti, ktoré boli neúmerne dlhé...*“.

41. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prieťahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

42. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

43. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

44. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

45. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

46. Ústavný súd konštatuje, že predmetom predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v tejto časti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľky, podľa ktorého postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 malo dôjsť k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

47. Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 rozhodol rozsudkom zo 16. mája 2017 tak, že zamietol správnu žalobu sťažovateľky. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 3. augusta 2017. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 30. júla 2019 tak, že kasačnú sťažnosť zamietol. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu jej bol doručený 4. septembra 2019. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 5. septembra 2019.

48. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 29. októbra 2019, t. j. v čase, keď tieto konania boli právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušovaniu v ústavnej sťažnosti označeného práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase podania ústavnej sťažnosti postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 S 87/2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžfk 93/2017 už nemohlo dochádzať, preto ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

49. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu